

MARBÄCK

VÅR HEMBYGD

2022

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Ordförande har ordet	3
Årskrönika	4
Minnen från Klockarhemmet	8
Kyrkogårdsvandring	14
Marbäcks Västergård	16
Program för året	20

Stöd hembygdsföreningen och vår målsättning att bevara hembygdens kultur, samt ha en levande Hembygdsgård.

Vi är nu 122 betalande hembygdsvänner år 2021.

Medlemsavgiften 125 kr/medlem, bankgiro 225-9109.

Som medlem hör gärna av Dig och kom med förslag på aktiviteter som vi kan genomföra tillsammans.

Vill Du hyra Hembygdsgården till någon aktivitet, hör med vårt vaktmästarpar Julius och Cornelia tel. 010-10 25 71.

Redaktionskommité:

*Björn Karlsson, Christer Källner, Larserik Karlsson,
Karin Söderlund och Johan Örfelth.*

Omslagsbild: Marbäcks kyrka, målad av Ruth Parkman 1921.

ORDFÖRANDE HAR ORDET

Björn Karlsson

När detta skrivs i början av 2022 måste vi konstatera att vi fortfarande lever i pandemitider. Nya restriktioner och regler når oss allt oftare. Trots allt har vi i hembygdsföreningen under året som gått kunna genomföra en del arrangemang. Du kan läsa mer om dessa i årskrönikan. Vad som väntar oss i år vet vi inte men vi kommer som vanligt göra ett program som finns på sista sidan. Sedan kommer vi löpande att ge information på hemsidan och genom annons om vi kan genomföra det som är planerat. Det är med glädje vi noterar att ni är trogna som medlemmar, vi är över 120 medlemmar nu. Stort tack.

Tänkte dela några barndomsminnen med er. Jag växte upp på gården Målen i Bredestads socken. Där var väl ganska lika förhållande som på alla gårdar på 50- och 60-talet. Ute-
dass och bara kallt vatten i kranen

inne. Inga moderna maskiner till hjälp i hemmet. Det jag har särskilda minnen av när mamma tog sig an all tvätt som man samlat på sig. Då eldade hon i brygghuset där det fanns en stor gryta att värma vatten i. Det var allt ifrån lakan till arbetskläder som tvättades och hängdes på tork. Ett hårt och tidskrävande arbete. Sedan skulle alla lakan, dukar och handdukar manglas. Detta moment utfördes i drängstugan där denna stora stenmangeln stod. Har länge funderat på att besöka Målen och drängstugan för att se om det fanns något kvar av vidundret som jag som barn tyckte den var. Efter nästan 60 år var förhoppningarna ganska begränsade. Men se där stod den ju, hel och fin precis som vi lämnade den. Fantastiskt roligt. Hoppas fotona kan visa hur den ser ut, 220 cm. lång och 120 cm bred. På bordet lades lakan och dukar ut. Sedan vägde man upp

den stentyngda överdelens ena ände och la dit en trärulle. Sedan var det att dra fram och tillbaka tills lakan eller duk var slät och fin. Som liten fick man sitta uppe bland stenarna

och åka med, när man blev stor nog fick man hjälpa till att dra. Inte lika roligt. När detta var klart skulle allt vikas och läggas ihop för att sedan förvaras i linneskåpet. Inom alla områden har ju vår generation fått vara med om en otrolig utveckling såväl i hem som arbete. Detta var några personliga minnen från min barndom och det finns fler artiklar i bladet med personlig prägel som vi hoppas blir uppskattad läsning. Hoppas vi ses under året som ligger framför. Väl mött.

Björn Karlsson

Årskrönika 2021

Inledningen på året 2021 blev som vi befarat med inställda arrangemang som följd. Den 4 juli kunde vi dock genomföra vår sommarutflykt till Esperödjan och Edhult. Johan Örfelth

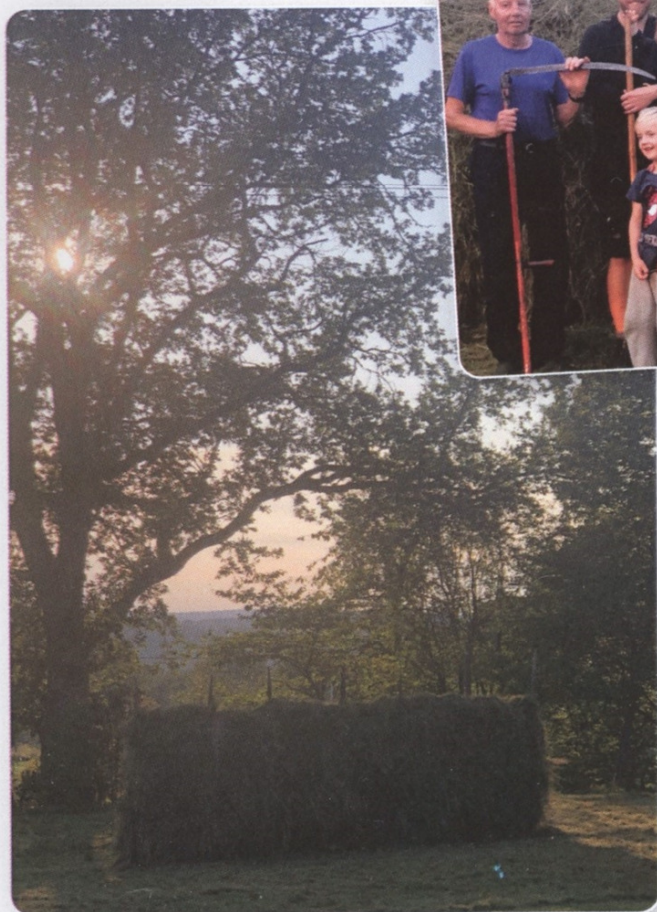

berättade om restaureringen av torpet Esperödjan och Bo Lennings informerade om Edhultsstiftelsen. Bo Beckman presenterade sin for-

skning om Esperödjans historia. Efter att medhaft fika intagits besökte vi Edhult där arrendator Ola Axelsson med fru tog emot oss och informerade om gården. En lyckad dag med fint väder och ca. 50 deltagare.

Den 12 augusti samlades ca. 15 medlemmar i hembygdsgården för att slå gräset. Det resulterade också i en hässja under kvällen. vi avslutade med att fika tillsammans.

En ny aktivitet i Hembygdsföreningens regi blev kyrkogårdsvandringen den 22 augusti. Göran Simonsson och Christer Källner informerade och berättade om kyrkans historia och några utvalda gravar på kyrkogården. Läs mer om detta i särskild artikel i bladet. En lyckad dag med fint väder och många deltagare.

Vårt årsmöte hade vi den 17 september med god uppslutning ca. 30 medlemmar. Efter sedvanliga förhandlingar och fika tittade vi på en film av Erik Lange. Den visade invigningen av ladugården från Udden.

Årets aktiviteter avslutades med brasafton den 22 oktober. Anna Liljerud var kvällen gäst. Hon spelade och sjöng för oss samtidigt som hon ställde frågor om musiken hon presenterade. En trevlig kväll med ca. 20 deltagare.

Under året har vi gjort en del arbeten i Hembygdsgården. Vår parkering har utvidgats och belysningen har installerats. På huvudbyggnaden har vindskivorna bytts ut och på handikapptoaletten har ett skötbord monterats. Under året har styrelsen haft fyra sammanträden.

Minnen från Klockarhemmet och Blågrindar och personer jag mött i Marbäck

Jag är född i Klockarhemmet och det var så att jag var den siste i socknen som föddes hemma har det berättats för mig, för jag kommer inte ihåg. Mina föräldrar Tora o Oskar och mina bröder Georg o Åke var vår familj. Det var stor åldersskillnad på oss bröder 16 år till Georg och 9 år till Åke så det var ingen passning eller lek med dom, senare i livet har vi däremot umgåtts mycket. Jag växte

upp och gick i skolan i Marbäck 1:an och 2:an för Ruth Gustavsson 3:an och 4:an för Barbro Andersson 5:an och 6:an för Linus Johansson 7:an fick vi gå i Aneby. Efter skolan fick jag hjälpa till i jordbruket och även under skoltid när tid fanns tillfälle. Min far skötte lantbruket vilket var ganska

primitivt på 40-talet med hjälp av oxar men även låna en häst ibland av någon snäll granne. Han gjorde även ett antal dagsverken i Katrineholm för att få bruka Klockarhemmet. Det har berättats för mig att när far

hade sålt dom sista oxarna det skulle ha varit 1942 för att köpa en häst, men innan han fick tag i någon, så var någon inne i huset och stal pengarna ,1100: - kronor, det var mycket pengar på den tiden. Låste några dörrar gjorde man inte förr på landsbygden. Tjuven eller tjuvarna fick dom aldrig tag på, så i stället fick han bli fodervärd för en kronohäst från I 12 i Eksjö.

Här på flygfotot över Klockarhemmet har mjölkbilen med George Viberg stannat till för lastning.

Ungefär 1949 - 1950 köpte vi en traktor och då blev ju mitt intresse större för att hjälpa till – vilket syns på bilden där jag och far är ute med självbindaren. Samtidigt blev vi tillfrågade att arrendera två torp till, det

Märta Dahlberg var föreståndare och dit fick man gå för att ringa, hennes man var skräddare men honom träffade jag aldrig. Huset finns kvar det ligger söder om vägkorsningen. I huset fanns en lägenhet på andra våningen där bodde min äldsta bror George

var Krokstorp och Udden och så blev det också. I Krokstorp bodde ingen kvar vid tillfället, Hugo Gustavsson hade flyttat till Lerstugan tillsammans med sin mor Hanna.

I Udden bodde Kalle o Lina, snälla och omtänksamma, det var så att när man kom dit för att arbeta gick det inte lång tid innan det skulle drickas kaffe.

Lina åkte med bussen till Aneby och handlade en gång i veckan det var alltid bullar från Erges café. Så även om man hade mycket att göra fick man ta lite tid till en pratstund. Det fanns inget vatten indraget, utan det bars från källan och utedass fanns vid ladugården. I Udden har tio barn fötts och vuxit upp, dottern Edit bodde hemma och hjälpte till med tyngre sysslor.

I Blågrindar fanns telefonstationen, alla hade inte telefon i hemmen.

som nygift, efter honom flyttande Elin Rehn från Viken med sonen Rune dit. Nästa hus mot söder byggde Valter Millbäck han var byggmästare och hyrde ut andra våningen till ett par, Ebbe hette han och var skogsarbetare. Sedermera sålda Valter och byggde huset som låg ovanför Hembygdsgården huset revs av vägverket på 80-talet. Nästa ägare var Herman Svensson från Måludden med Frun Eira och hans mor Lovisa Svensson som var Sveriges äldsta innevånare, hon gick bort i sitt 110:e levnadsår.

Nästa hus mot söder byggde Albert Gustavsson i Haga stor förtroendeman och nämndeman och även medgrundare till Hembygdsgården och föreningen. När hans hustru Sigrid gått bort bodde även hans syster Kerstin där. Det hände ibland att jag hjälpte honom och fick då en minnessak en klädhängare av ek som jag

Upp i backen innan affären byggde Knut Källming sitt hus, Astrid och tre flickor Ann-Margret, Vanja o Monica var hans familj. Han var bygg-

bevarat, han var en duktig snickare. Numera bor vår ordförande Björn med fru i huset, som köptes av hans far Bertil.

Sedan låg Olle Rings såg som numera är nerlagd. Bredvid där bodde Sven Hjalmarsson och Anna-Lisa med döttrar. Sven var förste sågare vid Skogsägarföreningens såg som låg mellan Klockarhemmet och Blå Grindar.

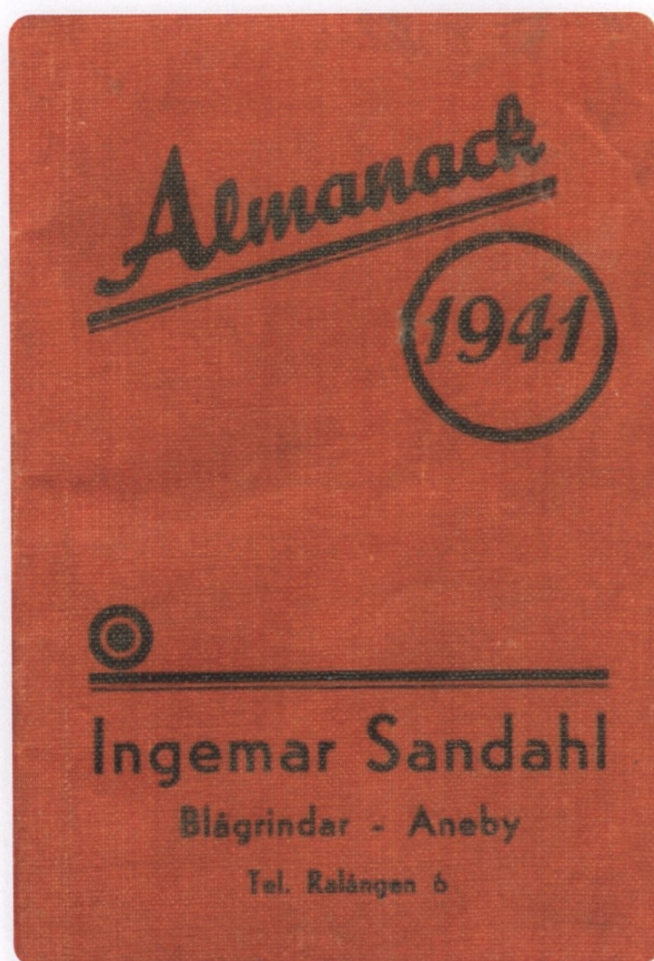
Nedanförl telefonstationen bodde Alma Sundberg, hennes man gick bort tidigt, hon hämtade mjölk hos oss, en väldigt glad och pigg dam. Senare flyttade hennes bror in hos henne Edvin Karlsson hette han hade varit arrendator i Löversmålen.

I backen mot Aneby l Lindeskog bodde Simon Boström med sin fru Ida och barn, han var skogvaktare och skötte det mesta åt greve Bonde. Han flyttade till Klockaregården, stugan mitt emot kyrkan och levde där till sin bortgång.

Nästa skogvaktare var Sven Furu-dahl med fru Britta och två pojkar. Numera bor välkände Göran Johansson där med sin familj från Limna.

mästare det fanns inte mindre än tre byggmästare i Blågrindar, jag kommer till den tredje snart.

Affären har varit omskriven tidigare men den förste jag kände väl var Ingemar Sandahl jag vet att han fanns där 1941, se bilden på almanackan från det året som jag fått av min moster Ruth, han var kvar i den gamla affären då.

Norr om affären byggde Bertil o Elsa Karlsson sitt hus, Conny o Irma var barnen. Bertil skrev en bok som hette "Ödets famntag", fick smeknamnet författaren. Nu är det så att Irma är den enda som bor kvar i Blågrindar sen jag bodde där, numera är hon välkänd i Hembygdsföreningen. I huset bredvid mot norr hade vi nästa byggmästare Ivar Andersson med Iris som var väverska hon vävde både dukar och mattor. Gerd o Siv var barnen de hade en bror som tyvärr gick bort ung. Numera bor Irma Lundström där, hon flyttade inte så långt.

Gamla affären som låg vid korsningen revs och en del flyttades längre in på tomten där bosatte sig Nils Karlsson mest känd som Nisse i Hättarp han var arrendator där tidigare tillsammans med sin bror Oskar. Nisse arbetade på Olle Rings såg. Han hade lite svårt att skilja på skämt o verklighet så dom skojade lite med honom. Han var bl. a. med i hemvärnet det var även min far, han anförtrorde sig ofta till honom. Det var

så att en kallelse från hemvärnet kom och förutsättningen att luftlandsätta styrkor varvid arbetskompisarna sade att det ska bli fallskärmshoppning. Då gick Nisse till min far och frågade, "vi måste upp på 200 meters höjd", då svarade min far - vi måste nog upp minst 1000 meter annars går det inte - varpå Nisse utbrast "jag hoppar aldrig, hoppar aldrig". Nå väl på söndagen skulle det ske samling som oftast var i Blågrindar, men Nisse kom inte och öppnade när dom knackade på. Han fick nog utstå en hel del dylika skämt men arbetade o levde sitt liv.

Skogsägarnas såg som vi hade som närmaste granne var upphov till ar-

Bilden från vänster Erik Hansson Hälla, okänd, Lennart Johansson och Gillis Karlsson.

bete för mig. Redan i unga år var jag där barkade sparrar efter skolan. Han som förestod sågen var Gillis Karlsson jag var med honom som 8 - 9 åring och skrev när han mätte stolpar och fick åka i hans DKW 1938 - årsmodell. Det blev mer arbete på sågen och därefter, aptering i skogen åt dom senare i livet. Gillis Karlsson bytte arbete till virkesmätarföreningen och kontaktade mig så vi arbetade ihop i 2 år och mätte timmer. Därefter var det värnplikten som kallade och sedan blev det bilhandel resten av livet.

Hembygdsgården kom jag i kontakt med när min moster Ruth Ekvall blev vaktmästare där. Hon var känd som kokerska i socknen varför Albert i Haga och Simon Boström kontaktade henne och hennes man Hjalmar, dom bodde i Mon, men Hjalmar var ängslig för försäljningen av Mon så han tvekade... men då köpte Simon Boström stället med djur och skörd den 17 aug. 1946. Hjalmar var en mycket originell man, men flyttade dock med till hembygdsgården.

Gunnar Rehn i Fällan var en man som jag har en del minnen från. Han var ju ringare i kyrkan. Min morbror Gustav Ernst var kyrkvaktmästare och blev sjuk så jag skulle hjälpa Gunnar jag var väl 14 - 15 år. Klockringningen var ju manuell det var två klockor den stora fick man hjälpas

åt med först, sen skulle jag trampa i gång den andra, Gunnar hade förmånat mig att dom inte fick slå runt för då blev det ingen vacker klang. Gunnar hade brått ner till kyrkan för att höra psalmen, på stegen ner som var under stora klockan så var klockan nära Gunnars huvud men han klarade sig förbi utan skråmor. För mig som yngling var det ganska otäckt då bjälkarna i tornet rör sig en del. En söndag kom Gunnar och sa att fick gå upp lite tidigare i tornet samtidigt som han tog en flaska symaskinsolja ur innerfickan nu ska vi smörja så de går lätt. Vi hann också gräva en grav ihop och det gjordes för hand. Gunnar var en mycket snäll man, men åren med allt skogsarbete hade gjort honom ganska böjd i kroppen.

Jag har under senare år fått mer kontakt med Hembygdsföreningen då min gamle vän Lars-Erik i Tranås kommit in i föreningen och jag kanske känner en del gamla Marbäcksbör och kan sätta namn på dem. Anita min fru från Hagstugan har väl också god kännedom om socknen. Lasse och hans fru Berith har tillsammans med oss gjort flera fotvandringar i socknen under senare år som varit mycket trevliga.

För att återknyta till Klockarehemmet så var det ju så att när grannar och bekanta gick eller cyklade förbi blev det ju många som tittade

in. Jag minns när Hanna i Lerstugan tittade in så sa hon alltid "jag skulle bara tacka för senast" det finns många trevliga minnen.

Jag har ju uppnått mogen ålder så det kan ju vara något jag skrivit fel,

men jag får väl säga som pensionären brukar säga "jag vill minnas det".

Med hembygdshälsning

Lennart Johansson

Några märkliga händelser hämtade ur Marbäcks kyrkböcker

Den 28 juli 1741 avkunnades krig mot Ryssland som ock sedan med ingen framgång fullföljdes, utan blev vårt tappraste krigsfolk nedslaget och i grund fördärvat. Av 13 dugliga soldater kommo allenast 5 här i Marbäcks socken hem. Generalerna Leijonhuvud och Buddenbrock blevo för deras otro skull halshuggna i Stockholm.

Den 7 juli kl. 3 e.m. 1763 slog åskan ned vid kyrkoherdens studerkammare i prästgården med starkt donder och blix. Bredvid kammaren står en stor ek 3 ½ aln tjock, gärdesgården därunder blev något söndersplittad samt några spillror slagna ur mullåsen samt nedöver i foten riven, det översta gångjärnet på fönstret lossat. Vädret trängde i samma minut, då smällen skedde, in i kammaren, sönderslet några papper som lågo på en pulpet bredvid fönstret och kastade allt i golvet samt bröt några spillror ur locket. Bredvid pulpeten satt en ärlig man, som vid det äventyrliga tillfället blev i högra sidan från armen ända utför med rödblå ränder skadad, så att han i ögonblicket föll omkull, men efter någon stund kom sig något före igen, dock hade han några dagar därav en svår värk. Kyrkoherden med en annan man sutto längre bort och tillfogades ingen skada mer än det att hörseln blev någon stund förtegen. Kammaren blev full med en tjock svavelrök, dock bevarade Gud gården för eld och brand.

Christer Källner

Kyrkogårdsvandring

Göran Simonsson, bördig från Helgarp, har ett stort historieintresse och har bland annat ägnat sig åt släktforskning i många år. För snart tio år sedan genomfördes trycktest av kyrkogårdens gravstenar med avseende att avgöra om de skulle kunna utgöra en säkerhetsrisk. Vi kunde se många stenar som blev uppstagade med pålar och remmar och vi var nog också många som undrade hur många stenar som skulle försvinna efter denna åtgärd. Det var då Göran fick idén att fotografera samtliga gravstenar på Marbäcks kyrkogård och dessutom efterforska och dokumentera historik om personerna som vilar under dem! Göran agerade således initierad ciceron vid kyrkogårdsvandringen förra sommaren. Där fick vi höra berätt-

telsen om Einar Karlsson som han dessutom har släktkopplingar till och som här följer några rader om. Einar föddes, enligt kyrkboken som "oäkta" 1898 i Marbäcks Södergård. I ungdomsåren tjänade han som dräng, först i Lammarp sedan i Katrineholm. Efter det blev han ryttare vid Smålands husarregemente, Eksjö, varifrån han tog avsked efter tre år med korprals grad. Einar fick sedan anställning 1918 som järnarbetare/montör vid det nystartade Flygkompaniet på Malmen och blev med tiden flygmekaniker där. Och 1928 blev han involverad i en dramatisk händelse. Den 23 maj nämnda år startade italienaren Umberto Nobile med 16 besättningsmän en flygning med luftskeppet Italia mot Nordpo-

len. Målet överflögs utan problem men på tillbakavägen havererade farkosten två dagar senare på isen norr om Spetsbergen. Från svenskt håll skickades då en räddningsexpedition med bland annat piloter och flygplan från Malmen tillsammans med mekanikern Einar. Umberto Nobile, samt hans hund, kunde räddas från isen med flyg av piloten Lundborg, medan övriga plockades upp av en

rysisk isbrytare hela 48 dagar senare. Så kom det sig att Einar, som allmänt på flottiljen kom att kallas Kalle Småland, blev legendarisk på Malmen. 1951 fick han också motta medaljer och diplom "För nit och redlighet i rikets tjänst" av flygvapenchefen Nordenskiöld för sin insats i räddningsaktionen. Han hade då varit anställd i 33 år och avancerat till verkmästare. Kalle Småland dog

1959 och gravsattes på Marbäcks kyrkogård, där gravstenen ännu finns.

Undertecknad hade ett vagt minne av att han någon gång sett en liten låda med medaljer bland hembygdsgårdens samlingar. Det visade sig vara Kalle Smålands låda och det är en del av innehållet i den fotona visar.

Christer Källner

Guldmedaljer och bronsplakett för insatsen i räddningsaktionen 1928. Notera även medaljen "För tapperhet" i finska kriget. (Einars roll där är mindre bekant).

Einar Carlsson (Kalle Småland) tackar FV-chefen för medaljen.

Foto: Ingemar Lindstrand

Marbäcks Västergård i mitten av förra seklet

Birgit och Ingemar Källner.

1947 tillträdde min far, Ingemar Källner, arrende på Marbäcks Västergård. Företrädaren Alfred och Hulda Carlsson flyttade upp till stalpetområdet, till en litet rött hus. I övertaget följde stora delar av djur och maskiner mot avbetalning. Jag minns själv besök hos tant Hulda när någon av de sista avbetalningarna slutreglerades.

Mamma Birgit kom som stadsflicka från Örebro. Hon gick inte riktigt in i den annars gängse bondhustrumodellen, som ofta hade uppgifter med mjölket eller åtminstone disken av mjölkkärl i ladugården. Men hushållet var stort med drängar och dagsverkare, som alla fick mat på intensiva arbetsdagar. Även om det var strävsamt ekonomiskt, så upplevde hon det fantastiskt med tillgång

till kött och mejerivaror som kontrast till erfarenheterna med ransonerings-tider i stadsmiljön.

Med stadsflickan kom också lite nya seder. En var luciafirande. När Mamma klätt upp sig till lucia och Pappa och drängen Harald Stark fått på sig stjärngossedräkten, så knackade de på hos grannen fru Eriksson. "Har ni inte kommit på fel dag" sa tant Eriksson som fyllde år den 14 dec.

Lantbruket på Västergården startade tämligen konventionellt för sin tid. Men Pappa var lyhörd för utvecklingen och var nog ganska tidig med specialisering och investeringar i hiss för hö och halm, mekanisk och senare svämutgödsling och tornsilo och plansilo för ensilagehantering. På maskinsidan var det tidigt med

bl.a självgående skördetröska och besprutningsutrustning, som var grunden för en tämligen omfattande körsloversksamhet i bygderna omkring.

Djurskötseln utvecklades till ett 20-tal mjölkande kor, och uppemot 200 slaktsvin per omgång. En sommar i början på 60-talet testades med att ha en omgång svin utomhus. Staket sattes upp och utfodringsanläggning och tak för skydd byggdes. Men ekonomin blev inte så bra. Grisarna motionerade intensivt i hagen och foderkostnaden blev stor i förhållande till tillväxten. Bättre blev det när

arrendet för Södergården blev ledigt och togs över. Ladugården där inreddes till svinstallar för ca 200 svin. Må vara att det var till priset av svinalukt ibland över kyrkbyn, så var det en lyckad satsning.

Samarbetet mellan bönderna i grannskapet var stort. Vid behov gick man samman med olika uppgifter i lantarbetet. Också andra grannar kom vissa dagar. Så vid köksbordet minns jag t.ex Gunnar Rehn i Färlan, Gustav Ernst i Åsebo, och Ragnar Sahlstedt i Gåseryd. När David Stark riktade sig till mig och undrade om vi skulle "äta komp" så lär jag ha

svarat "nej, vi ska äta gröt"! Att det gällde att äta i kapp förstod jag inte.

Ett samarbetsmoment var tjurföreningen, vi höll en tjur för eget bruk och gårdarna runt i kring. Nu och då kom man från Eket eller Sörgården med den löpande kvigan / kon för betäckning. Så där fick vi barn tidigt förstå hur det gick till när vi såg den ibland dramatiska akten. Tjurarna köptes på Nobynäs och måste bytas ut ganska ofta, då avkomman snabbt växte upp men inte kunde betäckas av sin egen far. En av de sista tjurarna drabbade med den risk som det kan vara att hålla egen

tjur. En hel årskull med avkomma blev tämligen småväxt. Sedan blev det semin.

Ingemar stod med stort engagemang för producentkooperationen. Tänker att han var med i styrelser för såväl Slakteriföreningen, Mejeriföreningen och Jordbrukskassan/Föreningsbanken. Därtill var han trogen kund hos Lantmännen. Också i dessa rörelser var det fortgående förändringar och rationaliseringar som krävde öppenhet och nytänkande.

Att vara arrendator på Bordsjö Fideikommiss uppfattade jag att Pappa var tämligen nöjd med. På besök

minns jag "gamle greven" Carl och greven Gustav, som var i pappas ålder, samtala om behov och möjligheter. Rimligt arrende och hjälp med investeringar i fastigheter samt renovering av bostadshuset var projekt som genomfördes till belåtenhet.

Men lantbrukets utveckling har fortsatt. Om det var 10 mjölkbord från Äng till Råby, där John i Viken hämtade mjölksåar, så är det nu två mjölkbönder kvar. Västergårdens ladugård står tom och marken är en

del av ett större arrende. Men jag tror att Pappa skulle haft förståelse tidens gång och anpassat sig till detta om han hade behövt. I år, 2021, är det 100 år sedan han föddes.

Nedtecknat av sonen Anders Källner

Några märkliga händelser hämtade ur Marbäcks kyrkböcker

Den 18 mars 1768 uppkom efter middagen ett så hiskeligt storm o yrväder från nordan, att ingen människa minnas dess like. På åtskilliga orter i riket spordes av Posttidningarna folk vara omkommet, vilka av det gruvliga snö - och yrvädet blivit kvävda och ihjälfrusna förutom andra olyckor som timat. Detta svåra väder påstod vid pass 6 á 7 timmar. För storm och oväder bevare oss milde Herre Gud!

År 1710 om hösten à 1711 om våren grasserade i Sverige en svår och smittsam pest. I Marbäck dog dock ej mer än 10 personer.

Christer Källner

Marbäcks hembygdsförenings Program för 2022

Årsmöte den 22 april kl 19. Gäst är Mats Thorin.

Arbetsdag den 23 april kl 9-13.

Vårröjning inför valborgsmässofirande. Föreningen bjuder på förmiddagskaffe.

Valborgsmässoafton den 30 april.

Inledning traditionellt i kyrkan. Därefter fortsättning i hembygdsgården med servering, brasa, kanonsalut och fyrverkeri. Talare Ingegärd Malmberg-Bohlin.

Sommarutflykt den 3 juli kl 14.

Medtag egen kaffekorg.

Slättergille den 11 augusti kl 17.

Medtag egen lie. Föreningen bjuder på fika.

Kyrkogårdsvandring den 21 augusti kl 14.

Medtag egen kaffekorg. Guidning av Christer Källner, Johan Örfelth och Göran Simonsson.

Brasafton den 11 november kl 19.

**Se på hembygdsföreningens hemsida samt under
föreningskontakt i tidningen för eventuella förändringar.**

ISSN 2001-6247